DE NATIONAAL-SOCIALISTISCHE VROUW

VERSCHIJNT OM DE VEERTIEN DAGEN

UITGAVE NENASU

15 Sprokkelmaand '42
2e Jaargang No. 3

Neerlands Hope

foto I. P. & R. S.

Het sneeuwvlokje dat niet naar bed toe wilde

Teekening: Cor v. Deutekom

Heb ik jullie al eens verteld van het sneeuwvlokje dat niet naar bed wilde? Nog niet? Nu, luister dan maar:
Heel ver van ons eigen land vandaan woonde een lief klein sneeuwvlokje. Het was heel zacht en donzig en als het door de lucht dwarrelde had het een plezier dat het schaterde. Zoolang dat sneeuwvlokje nu door de lucht kon dwarrelen hehoefde het niet te gaan slapen. Als het echter avond zou worden, moest het naar bed. Toen het avond werd dwarrelde het nog steeds rond met zijn broertjes en zusjes, die net zoo zacht en donzig waren als dat kleine sneeuwvlokje waarvan ik jullie nu vertel.
De sneeuwmoeder had al een paar malen vanuit het raam van het sneeuwhuis geroepen: „Allemaal binnenkomen, kinderen! Bedtijd!"
„Hè, nog even moeder. Het is nou net zoo leuk buiten", riep het kleine vlokje dat in alles haantje de voorste was.
„Neen, kinderen, nu is het mooi genoeg geweest. Eerst nog wat heerlijke ijspas eten en dan naar bed."
Alle sneeuwvlokjes dwarrelden toen naar huis toe en gingen zoet naar bed, nadat ze van moeder eerst nog ijspap met frambozen ijspegeltjes hadden gekregen.
Omdat moeder sneeuwvrouw zoovele kinderen had die allen als twee druppels water op elkaar leken, merkte zij heelemaal niet, dat ons kleine sneeuwvlokje dat door de broertjes en zusjes voor de grap altijd „witneusje" werd genoemd, niet naar binnen was gekomen.
Want wat had die stoute Witneusje gedaan? Het had zich, toen de broertjes en zusjes naar huis toe gingen, verstopt achter een omgevallen aschemmer voor het huisje van het oude menschenvrouwtje dat even buiten het dorp woonde.
Toen de broertjes en zusjes weg waren, sprong Witneusje achter den emmer vandaan en nu zou het eens eventjes heel alleen door het luchtruim dwarrelen. Allerlei sierlijke sprongen en draaiingen zou het gaan uithalen. Hè, heerlijk, zoo heel alleen.
Want je moet weten, dat toen de vlokjes allen naar bed waren, het ineens ophield met sneeuwen. Nu zul je wel zeggen: ja, maar het sneeuwt toch ook wel eens 's nachts. Maar de dagen en de nachten van de sneeuwvlokjes zijn heel wat korter dan die van ons menschen. En daardoor komt het, dat het dan weer wel en dan weer niet sneeuwt. Witneusje vond het toch wel ineens erg eng in al die stilte rondom. Het had ineens geen zin meer in ravotten. En het wist toch ook heusch wel, dat het heel ongehoorzaam was.
Wacht, het zou nu toch eens door het raampje gaan gluren bij het menschenvrouwtje dat altijd met een stok door de sneeuw liep te strompelen overdag.
Het sneeuwvlokje dwarrelde op het raamkozijn en keek naar binnen.
Het menschenvrouwtje zat bij 'n haardvuurtje; het had een zwarten gebreiden omslagdoek om en zat nog te huiveren van de koude. Ja, oude menschen hebben het veel eerder koud dan jonge. Dat had de sneeuwmoeder wel eens verteld.
Weet je wat, dacht het sneeuwvlokje, ik stap brutaalweg naar binnen en ga eens allerlei vragen over het menschenleven. Zoo gezegd zoo gedaan.
Het oude vrouwtje keek wel een beetje verbaasd, toen het daar ineens een heel klein sneeuwvlokje voor zich zag staan, met de handjes parmantig op den rug.
„Wel, wel, manneke, waar kom jij ineens vandaan?" kraakte haar oude stem.
„Ik? Wel zie je dan niet wie ik ben?"
„Neen, niet direct, maar ach, mijn oogen zijn ook zoo slecht, want ik ben al heel oud."
„Ik kom eens een heeleboel dingen over de menschen aan je vragen", zei het sneeuwvlokje.
„Zoo? Maar weet je moeder wel, dat je hier bent?"
„Eh, eh, ikke, ik . . . . eh . . . .", stotterde het sneeuwvlokje en ineens bloosde het zoo hevig en werden zijn wangetjes zóó verschrikkelijk warm, dat er een druppel van

Vervolg op pag. 3 omslag

DE NATIONAAL-SOCIALISTISCHE VROUW

Verschijnt om de veertien dagen - Uitgave Nenasu, Rotterdam

Redactrice: A.W. te Luij, Zeestr. 76, Den Haag, tel. 182440 - Adm. Postb. 832, Rotterdam, tel. 72916

15 Sprokkelmaand (Februari) 1942
2e Jaargang - No. 3

Abonnementsprijs: f 1.30 per half jaar, f 2.60 per jaar bij vooruitbetaling op giro 207915 ten name van Volk en Vaderland, Rotterdam (met vermelding Vrouwenblad)

Losse nummers bij Nenasu, Postbus 832, Rotterdam, Prijs 10 cent inclusief porto

Advertenties 20 cent per regel
Korting bij contract

Een stap vooruit

18 September 1940 verscheen het eerste nummer van ons blad. Het zag er wat men noemt zielig uit; de omstandigheden waren echter van dien aard, dat dit niet anders kon. Het is nu eenmaal zoo, dat de vrouw zich op zoo velerlei gebied geheel weet weg te cijferen. En daarom behoeft het ook niemand te verwonderen, dat de nationaal-socialistische vrouwen in Nederland niet ineens met een „kei" van een blad op den voorgrond traden. Want zij wisten immers wel: de Beweging had naast de vereende geestelijke krachten harer leden, veel geld noodig voor den strijd tegen de duivelsche krachten, die ons Volk trachtten te ondermijnen. Vóór alles stond deze gigantische strijd voorop, een strijd waaraan ook duizenden vrouwen in onze gelederen naar beste kunnen hebben deelgenomen en nog deelnemen, zij het dan, sinds de Leider in 1938 de Nationaal-Socialistische Vrouwen Organisatie in het leven riep, op een gebied dat den vrouwen meer ligt dan den mannen.

Daarom moest het heel kleine onderdeeltje in dien strijd, ons blad, zich tevreden stellen met een bescheiden plaatsje.

Zeker, wij hadden het gaarne anders gewild. Wij hadden onzen trouwen lezeressen gaarne wat anders voorgezet: mooiere foto's, goede reportages, nuttige huishoudelijke rubrieken, deskundige rubrieken op allerlei gebied voor de moeder en huisvrouw van groot belang. Maar om dit alles te kunnen brengen heeft men alweer geld noodig.

Het oogenblik is thans echter gekomen, dank zij de trouw van de abonné's, dank zij de propaganda van onze N.S.V.O.-sters, dat wij vanaf dit nummer onzen lezeressen iets beters kunnen bieden.

Nòg kunnen wij het blad niet zoo uitvoeren als wij dit gaarne wenschten. Wij hebben ons echter aan te passen bij de oorlogsomstandigheden en omdat wij, nationaal-socialisten, wéten waarom wij ons moeten aanpassen, mopperen wij niet, doch werken met denzelfden ijver door als voorheen.

Het is ons een behoefte in de eerste plaats al die kameraadskes te danken, die zoo ijverig hebben gewerkt om het blad onder de kameraadskes, en niet onder de kameraadskes alléén, te verspreiden en abonné's te werven. Al die kameraadskes ook, die in den loop van den tijd ons met hun bijdragen hielpen.

Wij roepen ook nu weer allen op, die willen meewerken ons blad te maken tot den trots van alle N.S.V.O.-sters.

Gij kunt dit doen door in de allereerste plaats abonné's te werven, door ons op de hoogte te houden van alle belangrijke en ook wel minder belangrijke gebeurtenissen in de N.S.V.O., door ons eens te schrijven „wat U ervan denkt" en waarmede wij eens extra onzen lezeressen een pleizier kunnen doen.

Zooals reeds eerder aangekondigd, hebben wij een rubriek geopend „Wat lezeressen inzonden". In deze rubriek vindt U gelegenheid opgedane ervaringen op allerlei gebied — bijvoorbeeld op dat der propaganda, der kinderopvoeding, der distributie, huishouding, enz. enz. — aan de andere lezeressen mede te deelen en haar te laten profiteeren van Uw ondervinding. Zegt niet: ach, ik

kan niet zoo goed schrijven, of: misschien is het van geen belang. Alles kunnen wij gebruiken en het is werkelijk geen doodzonde als U niet „in stijl" kunt schrijven! Wat het N.S.V.O.-Nieuws betreft, hiervoor roepen wij nogmaals de hulp in van de districts-, kring- en zelfst. groepsleidsters. De rubriek „N.S.V.O.-Nieuws" mag zich in een groote belangstelling verheugen. Hiervan zeide ons onlangs nog de Landelijk Leidster: die rubriek is ook voor mij gemakkelijk, want ik zie dan met één oogopslag wat de kameraadskes in het geheele land alzoo doen. Voor die kameraadskes, die hun district, kring of groep terugvinden, is het natuurlijk pleizierig, dat zulk een rubriek er is. Voor de andere kameraadskes kan het verslag van een of andere bijeenkomst van nut zijn en haar op een goed idee brengen.
Doch wij verzoeken den kameraadskes wel dringend om vooral tijdig het verslag te doen inzenden en duidelijk te vermelden wáár en wannéér een bijeenkomst, jaarmarkt, kinderfeest en wat al niet heeft plaats gehad. „De Nationaal-Socialistische Vrouw" wil een band vormen tusschen al onze nationaal-socialistische vrouwen in het land. Doch niet alleen dit. Ook wil het blad voorlichting geven over ons aller doel en streven, over de N.S.V.O., over onzen arbeid aan die vrouwen van ons Volk, die nog niets van ons weten en misschien nog niets willen weten. Daarom, geeft Uw blad na lezing door. Stopt het in de bus van buurvrouw links en buurvrouw rechts. Den eersten keer wil ze het misschien niet inkijken, ook den tweeden keer niet, maar .... wie weet de derde maal wel.
En dat heeft U dan alweer gewonnen!
En weer is er een stapje verder gezet in de richting van ons streven.

A. W. TE LUIJ

De N.S.V.O. krijgt een bibliotheek.

Als alles goed gaat, zal per 1 Maart de Landelijke Bibliotheek der N.S.V.O. aan het Hoofdkwartier, De Lairessestraat 153, Amsterdam-Z., worden geopend.
Dit is een simpele zin, maar voor de leden der N.S.V.O. heeft hij een groote beteekenis. Want deze bibliotheek is maar niet zoo een collectie willekeurige boeken, zooals men ze in elke stad en in elk dorp wel aantreft, integendeel deze bibliotheek is in 't bijzonder voor Nederlandsche nationaal-socialistische vrouwen ingericht.
Vijf omstandigheden maakten het inrichten der bibliotheek noodig.
Ten eerste bestond in vele kringen en groepen behoefte aan ontspanningslectuur, geschikt om voor te lezen op bijeenkomsten waarop genaaid of gebreid wordt. De leidsters van deze bijeenkomsten waren vaak niet voldoende op de hoogte van de literatuur, om te weten, welke boeken zij hiervoor kiezen zouden. Bovendien duurde het meestal eenige maanden voor een dergelijk boek was uitgelezen en zoo lang stond geen enkele bibliotheek gaarne een harer werken af. Deze twee bezwaren kon slechts een speciale bibliotheek voor de N.S.V.O. opheffen. Onze bibliotheek moest dus in de eerste plaats voorzien in de behoefte aan dit soort boeken.
De geschiktheid van boeken voor dit doeleinde hing af van vier voorwaarden:

a. de boeken moesten eenvoudig en goed zijn;
b. zij moesten gemakkelijk kunnen worden voorgelezen en dus geen streektaal of niet-voor-te-lezen passages bevatten;
c. zij moesten niet te lang zijn, daar anders door de wekelijksche voorlezing aan het einde de draad van het verhaal verloren zou gaan;
d. zij moesten liever niet te algemeen bekend zijn, daar anders een groot deel der toehoorsters het boek al zou kennen.

Deze vier eischen, die onvoorwaardelijk beslisten over het al of niet opnemen van een roman in onze bibliotheek, veroorzaakten dat menige bekende roman moest worden ter zijde gelegd; daarentegen echter werden soms vrij onbekende werken, die wèl aan de eischen voldeden, erin opgenomen.
Ten tweede bestond er in de N.S.V.O., evenzeer als dit in de N.S.B. het geval is, onder de leden veel vraag naar de vele nationaal-socialistische brochures, tijdschriften en boekwerken welke in den laatsten tijd

werden uitgegeven. Voor de meesten was het onmogelijk, zich alles aan te schaffen waarvoor men zich interesseerde. Ook aan deze behoefte moest de N.S.V.O.-Bibliotheek tegemoetkomen. Alle nationaal-socialistische brochures, tijdschriften en boekwerken, die ook maar eenigermate van belang zijn, zijn dan ook in de bibliotheek opgenomen.

Ten derde hebben wij onze opvatting, dat de taak der vrouw allereerst bestaat uit het verzorgen van kinderen en van de huishouding, hetzij in het kleine verband van het gezin, hetzij in het groote verband van het geheele volk, en ook daaruit, dat de vrouw de volksche tradities levend houdt en aan het volgende geslacht doorgeeft. In onze bibliotheek is dus een groote plaats ingeruimd aan *die* boekwerken die ons kunnen helpen bij deze taak. Zij bevat dus boeken over: heemkunde, planten, dieren, sterren, oude kinderversjes en -spelletjes, kleederdrachten, volksgebruiken, zuigelingenzorg, huishoudkunde, koken, naaien en borduren naar volksche motieven, woninginrichting, kinderopvoeding, enz. enz.

Ten vierde bestond er, in aansluiting op het onder „ten eerste" genoemde, doch minder dringend, behoefte aan gedichten, voordrachtjes, korte tooneelstukjes, lectuur over volksdansen, volksliederenbundels enz., waaruit materiaal geput kon worden voor kameraadschapsavonden. Maar al te vaak werden deze, bij gebrek aan beter, gevuld met vermakelijkheden, welke niet dien stijl inhielden een nationaal-socialistischen kameraadschapsavond waardig. Ook aan de behoefte aan dit soort werken wil de bibliotheek, zij het aanvankelijk in bescheiden mate, voldoen.

Ten vijfde moest de bibliotheek ook een steun zijn voor *die* kameraadskes, die in onze organisatie intellectueelen arbeid verrichten en hierbij werken noodig hebben welke zij van tijd tot tijd kunnen naslaan. De bibliotheek bevat dus ook enkele standaardwerken, o.a. in de Duitsche taal, die de meeste van onze leden niet zullen interesseeren, maar die voor de enkele intellectueele werksters tot grooten steun zullen zijn.

Voordat de bibliotheek werd ingericht, is er een rondschrijven aan de N.S.V.O.-afdeelingen gezonden, waarin verzocht werd, goede boeken af te staan voor deze bibliotheek. Onder de boekwerkjes die ons, in antwoord hierop, werden aangeboden, waren er verschillende welke wij wel konden gebruiken, maar die wij toch, wanneer wij ze niet aangeboden hadden gekregen, niet bij de oprichting zouden hebben aangeschaft. Dit verklaart de aanwezigheid van verschillende werkjes van bijkomstig belang.

Uit de richtlijnen welke bij de aanschaffing der boeken voor de bibliotheek werden gevolgd, en die hierboven zijn uiteengezet, volgt vanzelf, dat de onder „ten eerste" genoemde boeken, dus de romans, alleen zullen worden uitgeleend voor gebruik in groepsverband. De andere boeken zijn voor alle leden ter beschikking. Hoe dit geregeld wordt zal te lezen zijn in den catalogus die na 1 Maart a.s. bij de groepspropagandistes te verkrijgen zal zijn.

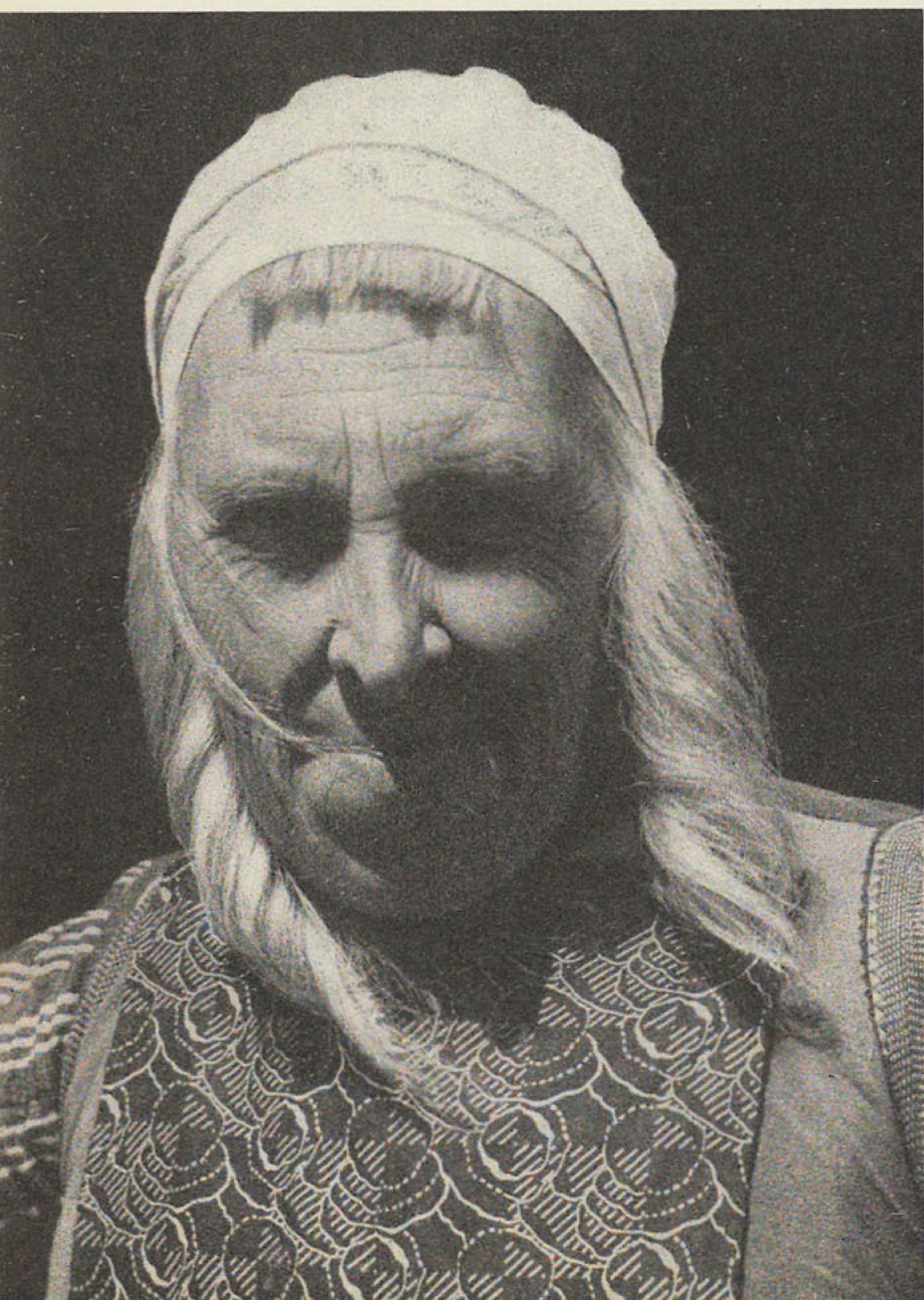
Wij hopen met dit overzichtje voorloopig al een flinke belangstelling voor onze bibliotheek te hebben wakker gemaakt, zoo, dat onze kameraadskes zich in grooten getale den catalogus zullen aanschaffen en zich op de hoogte zullen stellen van de voorwaarden van uitleening!

J. JANSEN-VAN BALEN,
Hoofd afd. Propaganda der N.S.V.O.

Wat doen onze N.S.V.O.-sters

Er wordt door de vrouwen der N.S.V.O. heel wat tot stand gebracht. Het zijn meestal die zoogenaamde „stille" werksters, zij, die zoo kalmpjes haar eigen gang gaan zonder veel ophef, die door haar stoere werkkracht ieder voor zich haar steentje bijdragen om het grootsche werk dat onze Leider is begonnen, mede te helpen opbouwen. Juist door haar groote bescheidenheid blijven zij op den achtergrond, ze willen ook niet anders, maar wij meenden er goed aan te doen al dit werk zoo van tijd tot tijd eens te belichten. Het goede voorbeeld vindt altijd navolging.
Dus trokken wij er maar weer eens op uit en belandden, ditmaal bij een kameraadske, waarvan wij gehoord hadden dat geen moeite voor de Beweging en de N.S.V.O. haar te veel was.

Prompt vielen wij met de deur in huis en verzochten haar het een en ander uit haar vele ondervindingen mede te deelen.

„Met genoegen," zeide ze. „Ik heb heel wat ondervonden en zoo zal ik U eens iets vertellen over een speciaal geval wat mij overkwam toen ik leidster was van Sociale Zorg op een plaatsje ergens in Nederland. In dat plaatsje was mij de oprichting van Sociale Zorg opgedragen. Alles liep op rolletjes en ik heb er allerprettigst gewerkt. Totdat . . . . het volgende gebeurde. Het betrof hier een schatrijke familie, wonende op een mooi buiten. Het was algemeen bekend, dat men daar steeds op de stoep werd „ontvangen". Aangezien ik daar niets voor voelde, besloot ik belet te vragen per brief. Op den afgesproken dag kwam ik daar en gaf mijn kaartje af. De dienstbode ging er mee weg en toen ze bij de vestibule-deur was, en ik zag hoe ze den naam op het kaartje las, heette het plotseling, dat „mevrouw niet thuis was". Toen vroeg ik naar een van de dochters. Neen, het ging niet. Ik weg. Mijn man bemoeide zich met het geval en belde den heer des huizes op en vroeg hem te spreken . . .
Daar gekomen werd hij in het kantoor ontvangen en heeft toen het een en ander uitgelegd. Later dronken zij tezamen op voorstel van den huisheer genoegelijk thee en kwamen ook de andere huisgenooten er bij. De huisheer was allervriendelijkst en van mevrouw ontving ik naderhand een enveloppe met geld voor Sociale Zorg begeleid van een vriendelijk briefje met de beste wenschen voor het verdere verloop van ons werk.
U begrijpt hoe blij ik was; niet alleen was het ons nu gelukt die familie haar verkeerde houding te doen inzien, maar ik wist dat onze kameraadskes voortaan **niet meer op de stoep** behoefden te blijven staan en . . . . ik had weer geld voor Sociale Zorg. Het is me wat geweest en ik zal dit voorval nooit vergeten. Ik zeg maar zóó, we moeten het niet opgeven maar vol houden en nog eens volhouden totdat we elkander over en weer goed begrijpen."
Wij waren het roerend met haar eens.
„U bent ook een goede verkoopster van brochures op vergaderingen, is het niet? Er kan geen vergadering zijn of U hebt weer een massa te verkoopen. Wat zijn Uw ondervindingen daarvan?"
„Ten eerste doe ik het dolgraag en dat scheelt al zoo veel. Het is of de menschen het voelen. En ik ben opgewekt van aard.

Het oude . . . .
Foto: Heukels

en het jonge geslacht

Foto: Heukels

Een vroolijk antwoord, een grappig gezegde, kortom je heele houding die vriendelijk en opgewekt moet zijn, doet wonderen. Werkelijk, als ik verkoopen moet, ben ik pas in mijn element en het lijkt wel of de menschen dat van je aanvoelen, want ik heb altijd succes."
Wij wenschten haar nog veel meer succes toe en vroegen haar nog het een en ander te vertellen van haar functie als groeps-administratrice.
„Wel," zeide ze, „dan is het eerste wat ik te zeggen heb: „Hulde aan al onze dappere insters." U weet niet wat die al niet presteeren. Ik werk er prettig mede. Altijd paraat, door weer en wind; komt er een plotselinge order, ze voeren dezen dadelijk uit. Prompt op tijd komen de bussen binnen. Hier is de Nederlandsche vrouw op haar best. Eenvoudig en stipt. En als U dan weet hoe druk die vrouwen het soms nog hebben met haar eigen huishouden en dan in dezen tijd van distributie en uren wachten in de winkels. Maar het werk lijdt er niet onder!!! Dat marcheert!
Eén ding wilde ik wel, dat U eens meer naar voren bracht, dat die vrouwen dit zoo prachtig belangloos doen en hoe ze dan soms ontvangen worden. Gevallen als: „Ik heb geen klein geld," of „Mijn man is niet thuis, komt U nog maar eens terug," of toch thuis zijn en niet open doen en maar laten bellen (hetgeen zelf gezien is geworden) zijn legio. En dat doet ons dan echt verdriet. Wij loopen en sjouwen door weer en wind en dan nog die behandeling, dàt is te veel. Gelukkig wordt dit al minder en laten we hopen dat het later nooit meer voorkomt."
Wij beloofden haar het te zullen vermelden, en lezeres, U weet het nu!
Ten slotte vroegen wij haar hoe ze er toe gekomen was lid van de Beweging te worden. Ze barstte in hartelijk lachen uit en zeide, o, dat is zoo grappig dat zal ik U vertellen. „Ik ben eenigen tijd in Indië geweest en ging naar Holland vooruit, mijn man kwam dan later. Ik moest wel eerst op kamers wonen, en dat bekwam mij heel slecht, overal werd ik naar en slecht behandeld totdat ik.... per toeval bij N.S.B.-ers terecht kwam. Maar daar wist ik niets van. Die menschen hadden een dochtertje van 3 jaar. Dat liep maar steeds door het huis en riep maar „Hou Zee!" telkens als het me zag. Ik ook „Hou Zee" gezegd en riep „Lang zal ze leven!" Ik dacht dat het kind een spraakgebrek had. De behandeling die ik daar ontving was uitstekend, de eerste na zooveel narigheid. Toen hoorde ik dat die menschen N.S.B.-ers waren. Ik had nog nooit van de N.S.B. gehoord, maar zoo vernam ik dan het een en ander. Toen kwam kort daarop mijn man uit Indië en ik vertelde hem wat ik alzoo gehoord had, en die vond den toestand in Nederland zóó slecht, dat hij dadelijk besloot zich op te geven als lid. Kort daarop werd ik ook lid. Ik kan U wel vertellen dat de goede behandeling van die kameraden waar ik dan bij inwoonde, mij overtuigden, dat het toch wel anders kòn. Zoo ziet U het **voorbeeld** is toch maar **alles**! En nu ben ik dan een levend deel van de Beweging geworden, en ik gevoel er mij zoo gelukkig door en zal haar met mijn beste weten blijven dienen."
Ook hier weer dezelfde vurigheid. Niet alleen met woorden maar ook met daden. Weer een prettig stralend gelaat waarop de vreugde van het **dienen** te lezen staat.
Onze Nederlandsche vrouwen mogen er zijn en wij zijn trotsch op haar. Zij vormen de basis der samenleving en met zulke vrouwen **zal Nederland niet ten onder gaan.**

C. E. ST. v. 's GR.

PAULA WESSELY

Het prototype van de Duitsche nationaal-socialistische vrouw.

PAULA WESSELY is in vele opzichten een zeer merkwaardige vrouw. Haar persoon is dan ook een nadere beschouwing ten volle waard. Zelfs als wij haar een moment uitschakelen als kunstenares van eerste grootte, dan nog is zij van bijzondere belangrijkheid. Paula Wessely namelijk vertegenwoordigt de Duitsche vrouw op z'n best in het reine, stoere, resolute en volksche. Ja, wij zouden het nog sterker willen uitdrukken en zeggen, dat Paula Wessely bij uitstek het prototype vertegenwoordigt van de nationaal-socialistische vrouw uit het volk op z'n best. Dit betreft niet alleen haar uiterlijk, doch ook haar wijze van spreken, haar wijze van gebaren, haar gang en houding. Haar gestalte heeft het stoer volksche, haar gebaren het ferm resolute, haar gelaat het reine en eenvoudige, haar gang en houding het pittige en struische. Worden de meeste filmsterren slechts door een zeker gedeelte van het publiek bewonderd, met Paula Wessely is dit niet het geval. Zij telt bewonderaars onder alle lagen van de bevolking. Dit is o.a. het gevolg van haar aangeboren beschaving, die eveneens de meer ontwikkelden aanspreekt en imponeert. Door deze aangeboren beschaving bezit Paula Wessely tevens het vermogen het volksche te verheffen tot die hoogte, waarop het de waardeering vindt en waarop het recht heeft. Haar kunstuitingen kenmerken zich bovendien nog door een andere belangrijke prestatie. Ontroerd worden door de gelaats-expressie van Paula Wessely namelijk, beteekent voor vele Nederlanders een zwijgende les ter correctie van hun wanbegrip, dat het volk ruw en onverschillig is van gevoelen; voor het wanbegrip, dat het volks-sentiment niet teeder getint zou kunnen zijn en niet gevoelig voor kunst van hoogere waarde.

En nu willen wij het eens in het bijzonder over haar uiterlijk hebben, want wij willen niet den schijn op ons laden de kleine afwijking in haar gelaat te willen omzeilen, als zou deze een kwetsbare zijde zijn van deze kunstenares. Deze kleine afwijking — wij weten het allen — zetelt in den stand harer pupillen. Paula Wessely is ontegenzeggelijk een weinig loensch. Dat dit voor haar niet tot een kwetsbare zijde is geworden, bewijst de groeiende „Paula Wessely-bewondering". Twee motieven worden door het publiek hiervoor aangevoerd, die beiden steekhoudend zijn. De éene motiveering bestaat hierin, dat Paula Wessely zulk een grootmeesteres in de kunst is, dat zij deze kleine afwijking eenvoudig „weg speelt", zooals de vakterm luidt en de andere motiveering is, dat de eenvoud en reinheid van haar gelaat zoo groot zijn, dat deze domineeren en daardoor dit kleine gebrek totaal in de schaduw stellen.

Om kort te gaan: loensch of niet loensch, is een vraag, die zich niet meer aan ons opdringt, zoodra wij Paula Wessely zien spelen; zoodra de innerlijke bezieling, die naar buiten straalt dit merkwaardig en krachtig gelaat vermooit tot een sublieme puurheid, waaraan elk effectbejag vreemd is. Het is de weerspiegeling van een prachtige kern, die dit merkwaardige volksche gelaat naar gelang den aard der emoties overhuift met een waas van aandoeningen, die den toeschouwer verteederen om hun zuiverheid en fragiliteit van uitbeelding.

Vervolg op pag. 16

Paula Wessely in „Heimkehr". Foto's: Ufa.

Marcel van der Velde

De Engelschen te Brugge

Ondanks dat ik 44 jaar ben en sedert 1919 uit „België" verbannen, komen mij telkens beelden uit de kinderjaren voor den geest, beelden, die in hun eenvoud boekdeelen spreken.

Als een brokje film zie ik honderden keeren een kleine scène in mijn gedachten: een hoekje van de Groote Markt te Brugge; op dat hoekje een paar Engelschen, die in hun onverstaanbaar Fransch iets brabbelend gevraagd hebben aan een paar Brugsche scholieren en die de jongens eenige centen voor de voeten werpen. De leerlingen zien er netjes uit, het zijn heusch geen straatboefjes, maar, ondanks dat zij al hun moeite hebben gedaan om de Engelsche magere heeren te verstaan en van dienst te zijn, worden zij beleedigd. De jongens kijken verward en beteuterd ineens met beschaamde kaken om zich heen, laten de koperen munten wegrollen, rapen ze niet op en eindigen met kwaad weg te loopen, de vreemdeling „hooveerdige djekken" scheldend uit plotseling verontwaardigd verweer.

Een kleinigheid, zult ge denken?

Neen, een diepe zielekwetsing! Op school in Brugge wordt in elke klasse erop gewezen, dat men vreemdelingen steeds vriendelijk moet te woord staan, dat men hun den weg moet wijzen als ze daarnaar vragen, dat men daarvoor gerust te laat op school mag komen, want dat men dat aan „onze schoone stede" verplicht is. De scholieren stellen er dus een eer in, dezen raad op te volgen. Zij verwerven er „een goede noot" mee op hun wekelijksch bulletin, een noot voor goed gedrag. Zij weten, dat Brugge schoon is, zij kennen de oude, waardevolle gebouwen, zij weten van 1302, van Breydel en De Coninck. Zij weten te wijzen waar Maximiliaan van Oostenrijk heeft gevangen gezeten. De Hanze kennen ze, en de roemrijke geschiedenis van het Swin van Damme en Sluis. Zij zien, dat ieder jaar de Engelschen komen om de stede te bewonderen, ja, dat zij er zich soms jaren vestigen om haar door en door te leeren kennen, en deze zelfde Engelschen leeren niet eens Nederlandsch! Zij leeren het in Brugge gehate Fransch! Zij radbraken dat Fransch erbarmelijk! En overal waar ze vóór staan, roepen de stokvischdroge ladies „splendid!" uit. Deze Engelschen, Germanen, naar men zegt, werpen .... koperen munten toe naar welopgevoede schooljeugd, die haar plicht doet! Deze Engelschen beleedigen de Vlamingen, die fiere West-Germanen, die Nederland vrijwaren voor de overrompeling door het Fransche annexionisme! Deze Engelschen... zijn verachtelijk, vinden de Brugsche jeugdige knapen.

Och, het is maar één greepje, maar zooals dit tooneeltje, zoo zijn er honderden beleedigende scènetjes geweest in den loop der jaren van 1830 tot 1914, van 1918 tot 1940 en zij hebben in de Brugsche volksziel verachting gekweekt voor deze rijke Engelschen, die men „Djeks" noemt. De Engelschen, die brutaalweg een open straatdeur binnenkomen en met hun wijzende vingers bieden op koperen huisraad en op kantwerk, voorwerpen van erfenis en besteld spellewerkstersgoed, hetgeen de verontwaardiging wekt bij de nederigen, die deze voorwerpen niet ontberen willen.

Het hautaine van de Engelsche touristen heeft hen in Brugge, dat aan hen verdient, diep gehaat gemaakt. En de uilenspiegelachtige geest van het Vlaamsche kustvolk spot met de ladies en gentlemen van overzee, het verkoopt snaakschheden over hen, die zij .... in hun wereldverwaandheid niet verstaan.

Een kleinigheid, oogenschijnlijk, ja, maar hoe grievend! Een Germaansch volk, een heerschersvolk, beleedigt een ander Germaansch volk in zijn jeugd, een volk waarvan het de grootheid en den roem komt bewonderen!

Neen, dat heeft dit volkje van overzee niet gevoeld, niet verstaan, niet begrepen. Daartoe was het te hoogmoedig en te verwaand. Toen Vlaanderen in 1918 leeggebloed was, kwamen de Engelschen gauw met cars naar de slagvelden van West-Vlaanderen en overtuurden deze met verrekijkers en ook toen klonk uit lady's mond het eeuwige „splendid! splendid!" en zij beseften niet eens

Vervolg op pag. 10

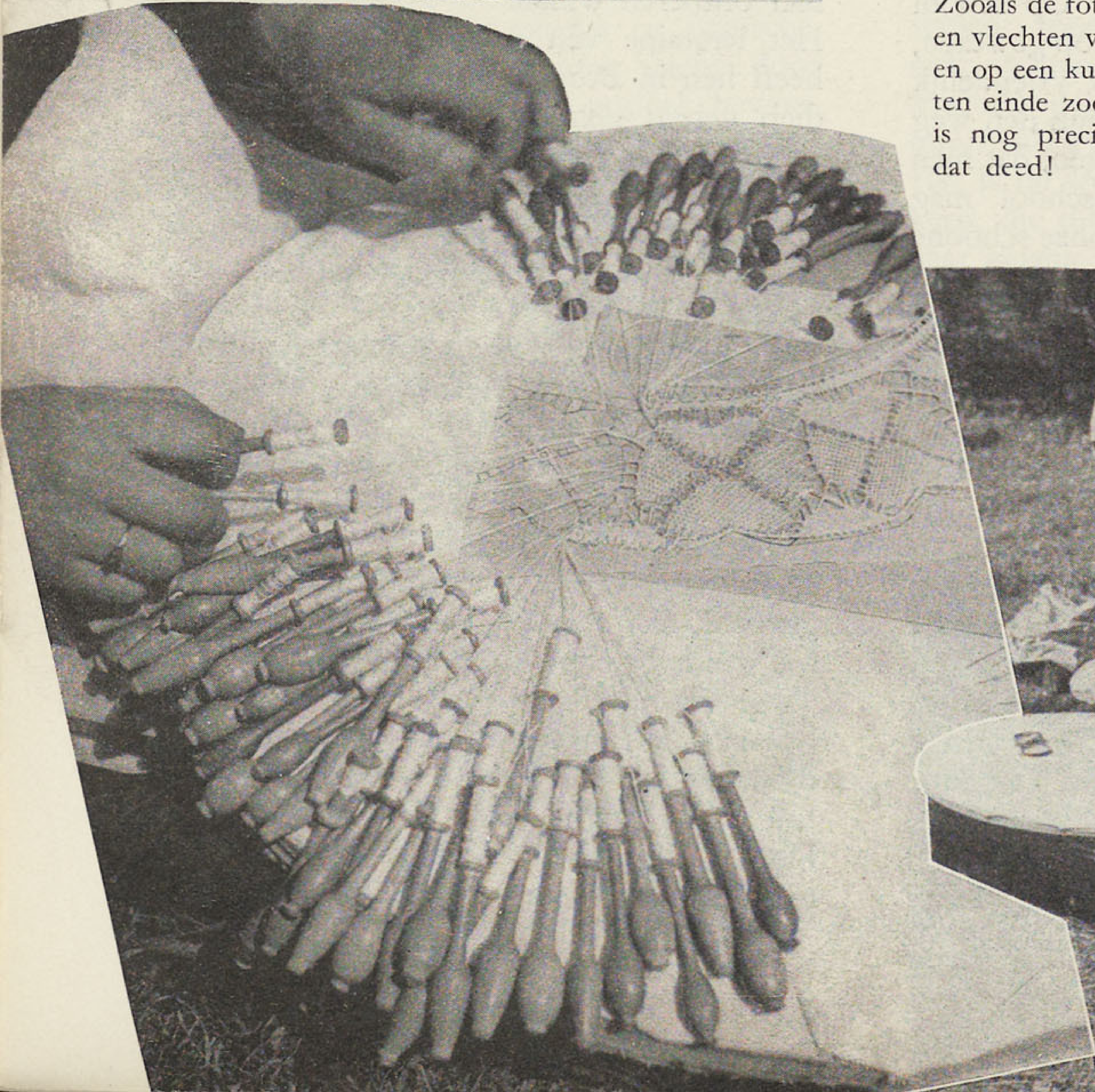

KANTKLO

Wie oog en hart heeft voor de schoonheid van het zuivere handwerk, zal ongetwijfeld de kant wel tot de allerfijnste uitingen op dit gebied rekenen. Zooals bijna alles in den huidigen tijd machinaal wordt vervaardigd, zoo is ook de vervaardiging van kant voor een groot deel in de fabrieken terechtgekomen. Maar het aloude handwerk is daarom niet dood!

Het vervaardigen van kant kan op twee manieren gebeuren. Wij kennen de naaldkant — en dat is de oudste vorm, die al heel lang geleden in Italië voorkwam (Point de Venise) — en de kloskant, die algemeener bekend is en ook een veel grootere populariteit heeft verworven. Ook deze methode is verre van nieuw. Zij werd reeds in de late middeleeuwen toegepast en wie zich de nimmer geëvenaarde kanttentoonstelling op de Wereldtentoonstelling in 1930 te Antwerpen herinnert, weet, dat er reeds toen wonderen van schoonheid gewrocht werden. Italië, België en Frankrijk waren steeds de landen, waar de meeste en de mooiste kant vandaan kwam doch — en dat weten maar weinigen — ook ons land heeft altijd veel fraaie kant opgeleverd. Een van de verrukkelijkste schilderijtjes, die Vermeer ooit maakte, toont ons een Delftsch kantklostertje. De kantindustrie was echter in de laatste eeuw in Nederland wel wat in verval geraakt en daarom is men er toe gekomen, in verschillende plaatsen kantscholen op te richten, om de aloude en schoone industrie weer uit het verval op te richten. Zoo heeft Marken, het bekoorlijke eiland in het IJselmeer, sinds 1928 een dergelijke school, evenals Sluis en Westkapelle, maar de meest karakteristieke is toch wel de kantschool in het kleine plaatsje Wijdenes, dat waarschijnlijk wel niet bij vele landgenooten bekend zal zijn. Het is een gemeente met nog niet eens duizend inwoners in het West-Friesche gedeelte van Noord-Holland, van Hoorn uit met een autobus te bereiken. Er wordt voornamelijk tuinbouw-, vee- en pluimveeteelt bedreven, en dan nu het kantklossen.

Zooals de foto's laten zien, bestaat dit klossen uit het kruisen en vlechten van draden, die van klossen of spoeltjes afloopen en op een kussen door spelden tijdelijk worden vastgehouden, ten einde zoo het patroon te kunnen vormen. De methode is nog precies zoo, als het kantwerkstertje van Vermeer dat deed!

SSEN

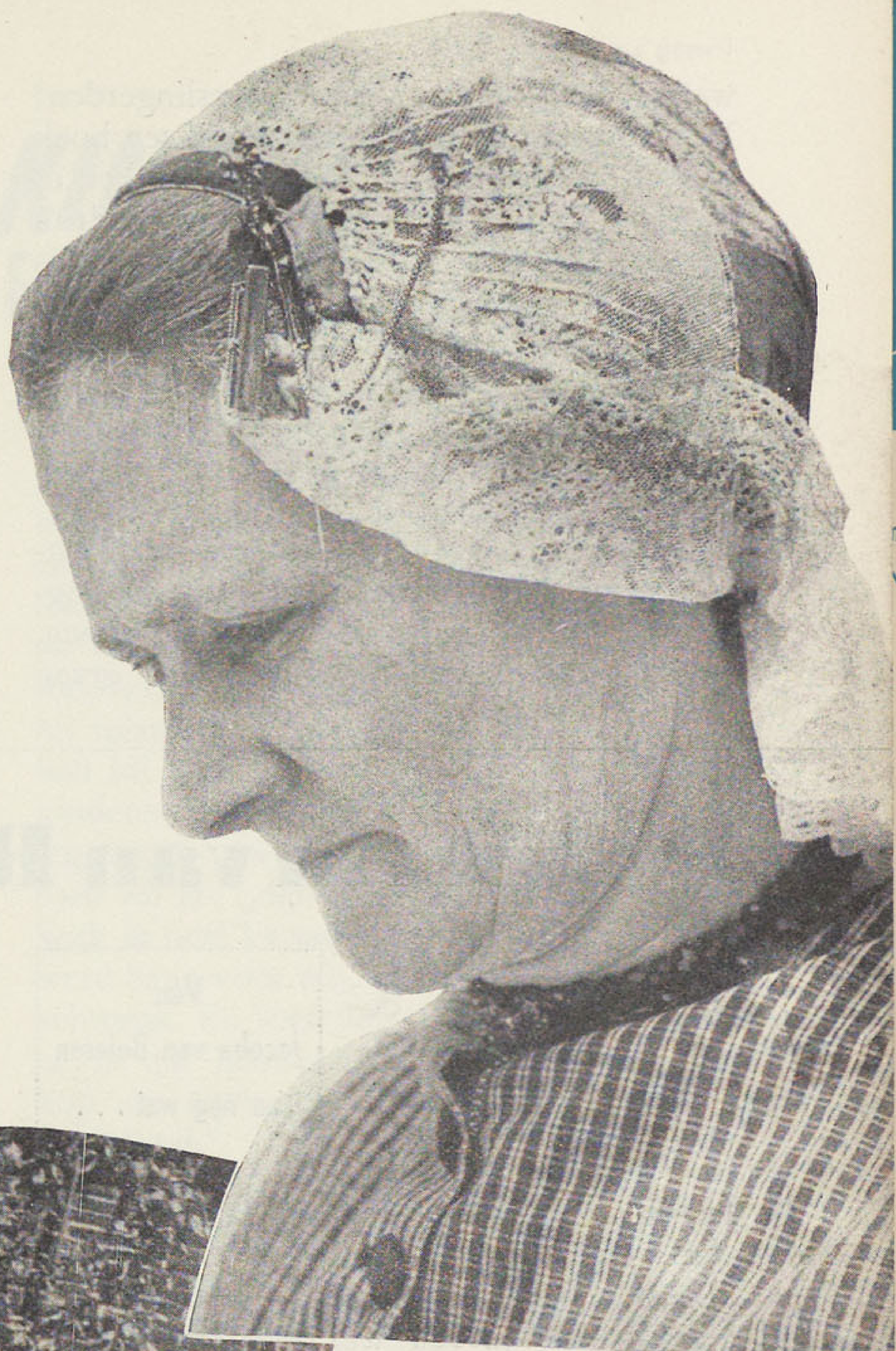
in Wijdenes

Kant kan van verschillende materialen vervaardigd worden; van linnen, katoen, wol, zijde, goud- of zilverdraad. De mooiste blijft volgens de echte kenners de kant, die van den fijnsten linnendraad wordt gemaakt. Op de tentoonstelling in Antwerpen was bijvoorbeeld een sprei te zien, die in Brugge voor de groote Catherina was geklost van linnendraad en die zoo fijn was, dat men eerst meende, dat het gaas of voile was!

Het meisje van Vermeer werkte blijkbaar met zijde, het waren de dagen van groote weelde, en men vond het toen misschien heel deftig om zijden kant te dragen, al zien we ook de practische linnen kanten kragen op portretten van Hals, Dirk Dirkz. van Santvoort en andere mondaine portrettisten van die dagen!

De kantwerksters van Wijdenes werken echter voornamelijk met het mooie linnen, al zullen ze tegenwoordig ook wel katoenen draden gebruiken.

De meisjes, die leerling zijn van de school en die bijna allen het typische Friesch aandoende costuum dragen, hebben een buitengewone vaardigheid bereikt en de werkstukken die uit het kleine Noord-Hollandsche dorpje afkomstig zijn, worden door de kenners hoog geschat.

Foto's: I. R. & R. S.

Vervolg van pag. 7

welken hoon zij den Vlaming toeslingerden! Mevr. Bosboom Toussaint schreef een boek „De Engelschen te Rome", ik las het in Holland en het maakte een diepen indruk op mij. Het is te weinig bekend en het is toch heel veelzeggend; ik kan het menig Nederlander aanraden dit boek te lezen, teneinde de Engelsche mentaliteit te begrijpen. Ik sprak U van de Engelschen te Brugge . . . . aan de hand van een kleinigheid . . . . zoogenaamd.
Maar toen ik het Engelschgezinde West-Nederland leerde kennen in mijn ballingjaren, toen heb ik nooit kunnen begrijpen, dat men de Engelschen hier zoo graag mocht, want diezelfde Engelschen hebben de eenheid der Nederlanden vernietigd, diezelfde Engelschen hebben ettelijke oorlogen tegen Holland en Zeeland gevoerd, diezelfde Engelschen hebben Zuid-Afrika vermoord! En diezelfde Engelschen, die in Brugge hun ware gezicht bloot gaven, die doorschouwde men hier niet.
Om hun Germanenverachting zullen deze Engelschen gestraft worden, dat is zeker, want onuitwischbaar diep heeft zich in de Brugsche volksziel de verachting en de haat geworteld voor den aangedanen smaad. Zij zijn waarlijk blind van verwaandheid en bewijzen dat nog dagelijks.

De boerin van Rokkanje vertelt

Van Jacoba van Beieren en nog wat . . .

„Vind je dàt nou geen schande?" vraagt de boerin van Rokkanje, „dat er in de geschiedenis-boekjes héél niets staat van den berg van Jacoba van Beieren? Heb jij daar wel eens van gehoord?"
„Neen," moet ik bekennen. „Ik heb wèl geleerd van Jacoba van Beieren en haar oorlogen met haar neef, Filips den Goeden, en van haar vier huwelijken, maar van een berg niet."
„Ja, en die staat er toch, bij ons tusschen de Hevering en Oostvoorne. Aan den linkerkant staat het kasteel van Jacoba van Beieren, waarin ze gewoond heeft, en aan den rechterkant van den weg ligt de berg."
„En is dat kasteel nu nog in gebruik?"
„Zeker, daar hebben verschillende families in gewoond en het wordt in goeden staat gehouden. Maar dat kasteel is niets bijzonders; er zijn er wel meer in ons land; maar die berg, zie je, daar weet niemand wat van!"
„Maar waarom is die berg van haar?" wil ik weten.
„Nou, daar heeft ze in geleefd! Die is hol. Die ligt op een weitje apart; en die is mooi rond en groen, beplant met gras, zeker 15 m hoog. Naast het kasteel is een gat, tegen den muur aan, dat is de ingang van den tunnel; die loopt onder den weg door, dan onder de sloot en onder het weiland, en komt uit van binnen in den berg; en daar heeft Jacoba van Beieren in gewoond; die heeft ze zelf laten maken. Die tunnel was natuurlijk geheim. En als nu haar vervolgers er aankwamen — toen met de Hoeksche- en Kabeljauwsche twisten — weet je wel?, nou, dan ging ze door dien tunnel naar haar geheime schuilplaats in dien berg; en ze konden haar niet vinden. Daar heeft ze soms heel lang gezeten, tot haar vervolgers weg waren en de streek weer veilig was." —
„Dan waren er zeker luchtgaten in," opper ik, „anders was ze gestikt". —
„Dat zal dan wel, maar die zie je nou niet meer; de berg is heelemaal dicht. En iedereen mag er ook zoo maar niet op; dat weitje is afgezet. Maar jongelui bij ons uit de dorpen, die zoo wel eens grappen uithalen op Zaterdagavond, die zijn er toch eens op geweest! Weet je wat die gedaan hebben? Die hebben 's nachts bij allerlei boeren de wagens weggehaald, heel stil. 't Heele dorp had niets gemerkt. Bij den éénen boer een eg, bij den ander een ploeg of een handkar, of een grooten wagen. En die hebben ze allemaal in het donker den berg opgesleept. De top stond vol; de disselboomen stonden rechtop in de hoogte. 't Was zoo'n gek gezicht. En de boeren moesten maar zien, dat ze hun eigendommen weer thuis kregen! Maar ik vind, dat de onderwijzers de kinderen van dien berg van Jacoba van Beieren toch moesten leeren. Maar ze weten het zelf niet!" besluit de boerin van Rokkanje.

G. E. MONSEES-v. d. VEEN

Voor de klas

KINDER FANTASIE

Tusschen het bovenste en onderste deel van de klassemuren is een rand aangebracht, beschilderd met sprookjesfiguren, Roodkapje loopt met haar mandje aan den arm in het bosch en de wolf, met wreedaardig-opengesperden bek knoopt een gesprek met haar aan. Volgen vijf schrale dennen met twee paden, voorstellend de twee wegen door het bosch, waarlangs zij zullen trachten het eerst Grootmoeders huisje te bereiken. Dan: de bedstee, waarin Grootmoeder lag, maar waarin nu de wolf rust, met de slaapmuts van zijn eerste slachtoffer op. Hij ligt daar zoo natuurgetrouw, dat ik ieder jaar opnieuw vrees, dat de jongens Roodkapje voor „sufferd" uit zullen schelden, omdat zij dacht, dat het Grootje was.

Na een dag van ijverig leeren, vertel ik dikwijls een kwartiertje, om de pil van het schoolgaan wat te vergulden.

Lichamen nemen een luisterhouding aan; oogen, vol aandacht, kijken naar mij op (waarom is dat met sommen niet zoo?) en lippen vormen onbewust de woorden mee, die ik zeg.

„En toen was Roodkapje ongehoorzaam. Moeder had nog zoo gezegd: „Geen bloemen plukken onderweg, maar flink doorloopen." Nu ging ze toch bloemen plukken van de eene plek naar de andere, zonder op te kijken. En toen ze genoeg bloemen had en verder wilde gaan, toen wist ze den weg niet meer. Ze ging bij een boom zitten huilen en toen.... kwam de wolf."

Mijn verhaal vindt een ontijdig einde, want terwijl „de klas" mij de woorden, waarin ik het dramatisch gebeuren kleed, van de lippen leest, klinkt ineens de stem van den fantast: „En die wolf heb ik gezien in het bosch. Ik moest voor moeder melk halen en toen moest ik door het bosch heen en toen kwam de wolf en die keek heel kwaad en toen vroeg hij: „Waar woon je?" en toen zei ik: „Nergens". Want anders was hij misschien naar ons huis gegaan en dan had hij misschien moeder en vader en alle kinderen opgevreten. En toen zei de wolf tegen mij: „waar ga je dan naar toe", en toen zei ik: „dat zeg ik jou niet." En toen keek ik heel kwaad naar de wolf en de wolf werd bang voor mij, want hij ging heelemaal achteruit. En toen liep ik hard naar hem toe en ik gaf hem een heel harde klap op zijn kop en toen was hij in eens heelemaal morsdood."

Buiten adem heeft hij zijn verhaal beëindigd en hij kijkt vol trots om zich heen. Hij heeft een monster gedood, heel alleen en de andere jongens zijn maar stumpers. Ik ben er stil van; zooveel mannelijke moed doet mij naar woorden zoeken ter bewondering.

Dan steekt een van de jongens een vinger in de lucht en als ik hem vragend aankijk, zegt hij, minachtend wijzend op den fantast: „Als hij bij ons langs komt en onze Pukkie blaft, dan gaat hij heel hard huilen."

Arme fantast, kapot is je reputatie.

Wat lezeressen ons inzonden

Geen sla.... toch een slaatje.
Kam.ske L. te H. schrijft ons:
Zoo dikwijls verlangen wij naar een hartigheidje bij de boterham. Als er volop sla is kunnen wij wel eens een slaatje eten. Toch kunnen we dit ook nu nog doen. U raspt wat rauwe selderijknollen en vermengt deze met zure augurkjes, welke in kleine stukjes zijn gesneden, en wat selderij of peterselie (ook fijngesneden). Als U nog wat groente van den vorigen dag over heeft (bijvoorbeeld snijboonen uit het vat) vermengt U deze ook. Over het geheel wat surrogaat mayonnaise.. en bij de droge boterham heeft U een heerlijk slaatje en spaart nog boter uit ook!

Kam.ske J. v. K. te Sch. maakt heerlijke gortpap die vlug klaar is. Zij maalt gort fijn in den koffiemolen en kookt deze in melk op dezelfde manier als havermout wordt toebereid. Nadat de melk gekookt heeft, kan men — indien men een goede dikke pan heeft — het papje nog wat laten naborrelen op een klein vlammetje. Over de pap heen wat jam en geklopte kunstcrême is een heerlijke toespijs vooral voor de kinderen.

Wat wil Afdeeling IV-Moederdienst van de N.S.V.O.

Ons streven is om het jonge meisje, de vrouw, de moeder te helpen de taak, die op haar schouders rust, zoo volledig mogelijk te vervullen.
Wij mogen niet uit het oog verliezen, dat de moeder meer is dan alleen moeder van het eigen gezin; ver buiten deze grenzen is zij de moeder van haar geheele volk. Als zij een kind het leven schenkt, schenkt zij dit kind aan haar volk; de jongen zal wellicht ten strijde moeten trekken om zijn volk en zijn vaderland te verdedigen, als kind van zijn volk zal hij zich van dezen plicht kwijten. Het meisje willen wij zien opgroeien tot een flinke, waardige vrouw, die ook weer vele en gezonde kinderen aan haar volk zal schenken.
In dit licht bezien, rust er inderdaad op de schouders van iedere vrouw en moeder een groote, ja, een grootsche taak. Van haar levenshouding, van de wijze waarop zij haar gezin verzorgt, van het voorbeeld, dat zij stelt, zal voor een groot deel de toekomst van het gezin afhankelijk zijn. Een gezonde moeder — een gezond kind — een gezond volk. Het kind van heden is drager der toekomst, daarvan moeten wij ons goed bewust zijn. Wij moeten onze kinderen opvoeden tot staalharde, strijdbare menschen gezond naar lichaam en geest. Wij willen geen verwende, verwekelijkte jeugd, geen sorry-mannekes. De opvoeding begint echter op den dag, dat het kind geboren wordt en niet op zijn zesde jaar, als het naar school gaat!
De Moederdienst der N.S.V.O. zal scholen in het leven roepen, de Moederscholen. Het woord zegt U reeds, wat ermede bedoeld wordt. Een school, waar men leeren kan de taak van moeder zoo goed mogelijk te vervullen.
Daar zullen cursussen gegeven worden in zuigelingenverzorging, in ziekenverpleging in huis, in naaien en verstellen, koken, opvoedkunde en knutselen, huisinrichting en volksche gebruiken. In al deze cursussen wordt de achtergrond gevormd door de nationaal-socialistische levensbeschouwing, terwijl het doel blijft ons volk aaneen te smeden tot een sterk en gezond volk, gezond naar lichaam en geest.
In vele plaatsen van het land begonnen de twee eerstgenoemde cursussen van den Moederdienst in Januari. Zij worden gegeven door daartoe speciaal opgeleide, vakkundige krachten. Een cursus omvat 12 lessen van 2 uur.
Nadere inlichtingen te verkrijgen bij alle districts-, zelfst. kring- en zelfst. groepsleidsters van de N.S.V.O.

Ook Uw taak!

Diegenen onder ons, die reeds geruimen tijd in de gelederen der Beweging medestrijden, zullen zich ongetwijfeld wel herinneren hoe ons van den beginne af aan werd voorgehouden: „Zorgt toch allen voor een goeden geest in de Beweging."
Hoewel in het algemeen gesproken, kan de vrouw zich dit wel eens in het bijzonder ter harte nemen. Laten wij de Beweging eens vergelijken met een huisgezin. De man, de kostwinner, is tevens strijder voor dat gezin. De vrouw, beheert het huishouden, moet niet alleen zorgen dat zij met het verdiende geld rondkomt, maar, en dit is nog belangrijker, is de spil waar alles om draait. Zij moet altijd klaar staan met raad en daad en zorgen voor den goeden geest onderling. Dat kàn ze als ze een echte goede vrouw is, die het belang van haar gezin *boven alles* stelt. Wil ze een harmonisch gezin hebben, dan zal zij als vanzelf sprekend haar eigen belangen ter zijde stellen, door strenge zelfbeheersching en vooral door het goede voorbeeld te geven. Iedereen weet wat voor een groote zegen er uitgaat van een harmonisch huiselijk leven.
Indien wij nu onze Beweging als een gezin zien, wat ligt hier dan prachtig werk voor ons klaar om den goeden geest aan te kweeken. Laten wij ook daar de grootst mogelijke zelfbeheersching betrachten. Steeds de groote lijnen volgen. Niet mede doen aan dingen als roddelen, elkaar stiekum dwars zitten en wat al niet voor onwaardigs. Wij allen toch kennen die vervelende, onbelangrijke voorvalletjes, die, o zoo hinderlijk zijn en waar wij als echte nationaal-socialisten boven dienen te staan.

Wij hielden een praatje met . . .

„Daar valt zóó veel te bouwen in den nieuwen staat dien we nu bezig zijn voor te bereiden," zeg ik tegen de vrouw van den groenteboer, die me helpt in den winkel, „zóó veel, dat wij vrouwen, heusch wel de handen in elkaar mogen slaan."

„Nou, laat dàt maar aan de mannen over," zegt zij. „Politiek is niet voor vrouwen."

„Maar dat bouwen is toch niet aan politiek doen," zeg ik. „Dat kunnen inderdaad onze Leiders wel. Dat bouwen bestaat voor ons, vrouwen, in het beter opvoeden van onze kinderen, dat die weer nationaal gaan voelen en denken, dat ze weer liefde voor hun vaderland krijgen." Bij die woorden keert de afgewende rug van de groentevrouw, waartegen ik sta te praten, zich weer wat om.

„En om te zorgen, dat de vrouw haar huishouden niet meer uit hoeft, in andere gezinnen moet werken, maar dat ze op haar plaats in haar eigen gezin kan blijven, waar ze zoo noodig is," haast ik mij er aan toe te voegen.

„Ja, dat is natuurlijk wat anders, dat is wel goed werk," geeft ze toe, „maar er zijn al zóó veel vereenigingen, die al zulk werk doen en 't helpt toch niks."

„Ja, die hebben bestaan in de vorige, democratische maatschappij, allemaal kleine clubjes en onderonsjes, protestante en katholieke; en de éène vrouw mocht hier niet in, omdat ze vrijzinnig was, en de andere dáár niet in, omdat ze geen „dame" was; en zoo was en bleef het heele volk verdeeld. Maar nu is er één groote bond van vrouwen gekomen, waarvan elke Nederlandsche vrouw lid kan zijn. Dat is de Nationaal-Socialistische Vrouwen-Organisatie, de N.S.V.O. Hebt U daarvan nog nooit gehoord?"

„O!" is het antwoord, „zeker dan van de N.S.B.?" en er komt een trek van afkeer op haar gezicht, zoodat ik het ergste vrees.

„De N.S.V.O. is een neven-organisatie van de N.S.B.", zeg ik, „maar U hoeft nog geen lid van de N.S.B. te zijn, als U in de N.S.V.O. komt. En daarin hoort U toch! Want de N.S.V.O. is in de eerste plaats: Nederlandsch! Die wil de Nederlandsche vrouw haar plaats wijzen en geven in de Nederlandsche volksgemeenschap. Wij doen allerlei werk op sociaal gebied om den toestand voor de vrouw te verbeteren: moederzorg, zuigelingenzorg, enz. Vindt U het dan niet Uw plicht mee te werken aan goede sociale toestanden? Door lid te worden steunt U ons financieel, en daadwerkelijk kunt U het doen door ons in dat mooie werk te helpen."

„Ik zal nog wel eens zien," is haar antwoord, dat echter al héél wat toeschietelijker klinkt. En hiermee moet ik me tevreden stellen voor vandaag. Maar morgen kom ik terug met. . . „De Nationaal-Socialistische Vrouw" en onze brochures!

G. E. MONSEES-v. d. VEEN

En vooral nu, in dezen tijd, waar menschen strijden op leven en dood, waar de bodem van menschelijk bloed is doordrenkt, waar onnoemelijk veel leed wordt geleden.

Wij moesten zoo overweldigd zijn door dit grootsche gebeuren, dat zijn weerga in de geschiedenis niet heeft, dat wij alleen maar verbeten ons zelf elken dag beloven, al het leelijke, lage en minderwaardige met een verachtelijk gebaar van ons af te werpen en met opgeheven hoofd alleen den blik op het grootsche doel houden.

Men zij niet tevreden, dat men aangesloten is en nu lid van de Beweging of N.S.V.O. is geworden. Elken dag opnieuw aan onszelve te werken is de plicht die iedere oprechte nationaal-socialist op zich neemt. Iederen dag de overwinning van het „eigen ik", het egoïsme, onzen grootsten vijand. Kameraadskes, hier is werk voor ons in overvloed. Het is niet voldoende indien gij Uw werk naar behooren vervult, vergeet daarnaast toch vooral niet Uw vrouwzijn. Wendt Uw invloed ten goede aan. Kweekt te allen tijde den goeden geest aan.

Houdt de Beweging hoog. Het kan niet genoeg gezegd worden, dat het een **groote eer** is nationaal-socialist te zijn. Met eer en geweten zijn wij aan onze Beweging verbonden. De Beweging staat te hoog om zich te kunnen veroorloven, dat men met haar solt. Godsvertrouwen, eerbied voor den arbeid en liefde voor Volk en Vaderland.

Het zijn deze drie punten welke wij steeds weer voor oogen moeten houden. De Leider moet op U kunnen bouwen!

Daarom, Kameraadskes, gij hoedsters van Ons Volk, werkt allen dagelijks mede aan den goeden geest in de Beweging en de N.S.V.O.

C. E. ST. v. 's GR.

Arnhem.

Op 20 Januari j.l. hield kam.ske Zr. Reijst voor kring Arnhem der N.S.V.O. een lezing over haar werk als verpleegster in een ziekenhuis.
Belangwekkend was het de voorgeschiedenis van de ziekenverpleging te vernemen. Vroeger werd de verpleging in hoofdzaak opgedragen aan oude werkvrouwen, die in verband met hun vergevorderden leeftijd niet meer in staat waren hun gewone bezigheden te verrichten. Men sprak toen ook niet van verpleegsters, maar van oppassers. Geen wonder, dat dit werk niet in hoog aanzien stond. Pas ongeveer vijftig jaar geleden is men er mee begonnen jong vrouwelijk personeel een vakkundige opleiding te geven en wij zouden ons onze ziekeninrichtingen niet voor kunnen stellen, zonder de uiterst bekwame en toegewijde verpleegsters.
Voor meisjes, die zich tot dit belangrijk maatschappelijk werk voelen aangetrokken, zij medegedeeld, dat de eischen zijn: minimum leeftijd 20 jaar, diploma M.U.L.O. of H.B.S. (3-j.) en bij voorkeur tevens een diploma van een Huishoudschool. Meisjes uit kring Arnhem kunnen de noodige inlichtingen verkrijgen bij kam.ske Reijst.

Lekkerkerk.

Op 24 Januari j.l. hield deze groep haar eersten kameraadschapsavond. Nadat alle leden het vrouwenlied gezongen hadden, opende de groepleidster den avond, waarna de kringleidster een korte inleiding hield en de werkstandskaarten uitreikte. De districtspropagandaleidster richtte daarna het woord tot de kameraadskes. Na de rustpoos vulden de jongeren den avond met zang en voordrachten.

Enschede.

Op 5 Januari hield Kring 10 Twente zijn nieuwjaarsbijeenkomst in Hotel Zwijnenberg waar de leden der N.S.V.O. een eenpansmaaltijd nuttigden. Alvorens men tot den maaltijd overging sprak de kringleidster over het afgeloopen jaar. „De kameraadskes in de hoogte steken daar houd ik niet van," zeide zij, „maar toch moet het mij van het hart, dat ik in het afgeloopen jaar dikwijls trotsch op de Twentsche N.S.V.O.-sters ben geweest. Er is hard gewerkt. Ons ledenaantal is verdrievoudigd. Er wordt wel eens gezegd, dat men geen dank ontvangt voor al het werk dat men verzet in de Beweging, maar dit is niet waar. Enkele momenten waarop ik heel dankbaar was wil ik u vertellen. Op een openbare vergadering viel mijn oog op een paar rijen vrouwen die ieder met zichtbaren trotsch ons draagteeken droegen. Kijkt, kameraadskes, dit was een moment van dankbaarheid, want het bewijs was hier, dat wij niet voor niets twee jaar geleden N.S.V.O. in Twente oprichtten. In September kwam er een kleine jongen naar mij toe, die mij vroeg: „Kameraadske krijgen wij dit jaar ook weer zoo'n mooi Kerstfeest?" Dit was toch ook een moment van dankbaarheid, want het Kerstfeest was blijven leven in de harten van onze jeugd."
Een alleraardigst moment was het toen twee kameraadskes in Twentsche kleederdracht den Nieuwjaarswensch in Twentsch dialect voordroegen.
Op dezen avond konden weer verscheidene nieuwe leden worden ingeschreven.

Breda.

Op 21 Januari j.l. kwam de Bredasche N.S.V.O. bijeen in de bovenzaal van „De Graanbeurs".
Ook kam.ske Jonkers-Vriezekolk, de districtsleidster, was aanwezig. De opkomst was zeer goed en de avond werd gevuld door een toespraak van kam.ske Jonkers, door zang van kam.ske v. d. Weyer met pianobegeleiding van kam.ske Utenhove. De laatste zong nog enkele Friesche liederen.

Een „snertdag" in Elst.

Groep 1 van kring 20 der N.S.V.O. te Elst zou op 1 Februari j.l. een eenpansmaaltijd houden. Door verschillende verkeersmoeilijkheden verkeerde men al dagen van te voren in spanning of het nou niet een echte „snert"-dag zou worden. Maar gelukkig: het viel mee, want nationaal-socialisten laten elkander vóór alles niet in den steek. En zoo konden wij dan op dien eersten Februari heel wat vroolijke en ook natuurlijk hongerige kameraden en kameraadskes ontdekken in Hotel V.V.O.B. te Elst. Dat ook het kroost, al dan niet in de fleurige uniform van den Jeugdstorm gestoken, de ouders vergezelden behoeft geen twijfel.
Vóórdat tot den aanval op den maaltijd werd overgegaan, dankte de kringleidster allen voor de goede opkomst, in het bijzonder die kameraden, die er zelfs uren van reizen voor over hadden. Daaronder bevond zich ook kameraad Jager uit Tiel, die beloofd had voor de vroolijke noot op dezen middag te zullen zorgen, van welke taak hij zich dan ook goed gekweten heeft!
Na het zingen der N.S.V.O.-liederen werd er opgediend.
En dat, nadat alle magen goed gevuld waren, ook een beroep op de beurs werd gedaan .... dat zijn wij nu eenmaal gewend op een bijeenkomst der Beweging, want vóór alles gaat toch de zorg om de minderbedeelden.

Een jaar N.S.V.O. te Heerlen.

Ter viering van het eenjarig bestaan van kring Heerlen der N.S.V.O. werd op 2 Februari j.l. een goedbezochte kringbijeenkomst te Heerlen gehouden.
Om 4 uur opende de kringleidster, kam.ske Koopmans-Hoogen deze bijeenkomst. Zij gaf een kort

overzicht van den arbeid door den N.S.V.O.-kring Heerlen in dat eene jaar verricht.
Kam.ske Nierstrasz-Dolk zette daarna in een duidelijke redevoering uiteen welken arbeid er in het jaar dat voor ons ligt door de N.S.V.O.-sters zal moeten worden verricht. Er zal zeer zeker hard gewerkt moeten worden; geen tijd mag er worden verbeuzeld met allerlei onnutte en onbenullige dingen! Onze krachten zullen wij tevens wijden aan Winterhulp en Nederlandschen Volksdienst.
Dàt de kameraadskes hard kùnnen werken wanneer zij dat maar willen, heeft wel afdoende de brei-actie voor het Oostfront bewezen! In weinige dagen tijds werd er heel wat wol verwerkt. De N.S.V.O. („dat vrouwengedoe met hun breien!") wordt door sommige mannelijke kameraden wel eens niet „voor vol" aangezien! De Leider echter weet wel hoe noodig het is, dat er een vrouwenorganisatie moet zijn in een nationaal-socialistisch geleiden staat.
Spreekster wees met nadruk op de diepe beteekenis van de kameraadschap. Geen roddelpartijtjes en dergelijke minderwaardigheden mogen in onze rijen een plaatsje vinden.
Dat de spreekster met haar redevoering de toehoorsters getroffen heeft, bewees wel het hartelijke applaus dat zij ontving!
De Heerlensche N.S.V.O. gaat haar tweede jaar in. Het kan een zeer moeilijk jaar worden, maar . . een goed jaar!
Wij wenschen onzen Heerlenschen kameraadskes van harte geluk in haar mooien arbeid!

De N.S.V.O. te Zwolle verloor een trouw kameraadske

Na ruim een maand geleden het leven te hebben geschonken aan een zoon, werd op 4 Februari j.l. kameraadske Stephan ten grave gedragen.
Kameraadske Stephan was een der oudste strijdsters voor het nationaal-socialisme; jarenlang stond zij pal in de Beweging ondanks de vele moeilijkheden welke zij hierdoor van tegenstanders ondervond. Heel wat opofferingen heeft zij zich getroost. In weer en wind stond zij iedere week trouw met Vova op haar post. Niet alleen in de „goede" tijden — ook in die tijden, welke door ons, nationaal-socialisten, als bijzonder slecht werden ondervonden door de hevige terreur, welke wij te verduren hadden.
Kam.ske Stephan bleef op haar post — trouw aan Volk en Vaderland, aan Beweging en Leider.
Nooit ook klopten de kameraden bij haar tevergeefs aan om hulp en steun.
Een troost voor ons is het, dat zij nog heeft mogen medemaken in het bezit te worden gesteld van het Strijd- en Offerinsigne, dat zij ten volle heeft verdiend.
Niet alleen dat zij een goed kameraadske was, een goede moeder voor haar beide nog kleine kinderen was zij in het bijzonder. Een moeder, die niet gemist kan worden.
Overleden in het ziekenhuis, werd het stoffelijk overschot opgebaard in het kringhuis, van waaruit de teraardebestelling plaats vond.
Van N.S.B. en N.S.V.O. zijde, ja ook van Duitsche zijde, kwamen velen om dit kameraadske den laatsten groet te brengen.
Kameraadske Stephan het heeft zoo moeten zijn, dat gij de eindoverwinning niet kondet meemaken. Wij strijden verder tot de eindzege zal zijn behaald en brengen hulde aan Uw nagedachtenis.

District den Haag nam afscheid van een trouw kameraadske

Het zijn altijd de besten, die van ons heengaan. Dit ondervonden wij nu ook. Kameraadske A. C. F. Brouwer uit Leidschendam werd ons door den dood ontnomen.
Het mag slechts een simpel gebaar lijken om dit kameraadske hier met enkele regels te herdenken; zij die haar van nabij gekend hebben, zullen begrijpen wat er in ons omgaat nu wij deze regels neerschrijven.
Nu zij is heengegaan, haar kinderen moest achterlaten, denken wij nog eens terug aan den tijd, dien wij samen met haar doormaakten in Beweging en N.S.V.O.
Kameraadske Brouwer, draagster van het Strijd- en Offerinsigne, is een voorbeeld voor ons allen geweest. Niet alleen haar ware eenvoud, haar openhartigheid en stiptheid, vooral haar trouw aan Leider en Beweging zijn voor velen, die misschien minder sterk waren, tot grooten steun geweest.
Zij was het, die — wind en regen trotseerende — op de fiets kwam aanzetten en op geen enkele bijeenkomst ontbrak. Zij was het waarop je aan kon. En kameraadske Brouwer was het ook, voor wie geen enkel werk te zwaar was, maar ook geen werkje te simpel of te „min". Als er voor de Beweging gewerkt moest worden zette zij haar schouders eronder.
Zelf dikwijls grooten nood van nabij gekend hebbende, zonder iemand erover te spreken, weerde zij zich steeds om anderen te helpen en voor anderen steun te verkrijgen.
Het is district 24 der N.S.V.O. dat kameraadske Brouwer in alles mist, want er is een goed nationaal-socialiste, een echte Nederlandsche vrouw heengegaan.
Kameraadske Brouwer, al hebt Gij ons verlaten, toch blijft Ge altijd bij ons!

Kameraakske te Winkel en zoontje rust zacht

Op 23 Januari j.l. hebben wij kameraadske te Winkel uit kring Oostergoo en haar nog jeugdig kind naar den doodenakker gebracht. Aan den schoot der aarde hebben wij moeder en kind toevertrouwd, die hun tol betaalden aan Mars.
In kameraadske te Winkel verliest niet alleen de vader een goed en trouw echtgenoote, ook de N.S.V.O. heeft een goed kameraadske verloren.
Groot was de deelneming van de zijde der N.S.V.O., P.O., W.A. en N.J.S. Achter de baar volgden vier weermannen met kransen van kring Oostergoo, van de N.S.V.O., W.A. en Jeugdstorm.
Vele functionarissen, waaronder ook de districtsleider, vergezelden kam.ske te Winkel op haar laatsten tocht.
Namens de Beweging sprak kam. Sijbranda aan de groeve. Hij schetste de overledene als een trouwe moeder en echtgenoote, een echt kameraadske in handel en wandel.
Ook de loco-burgemeester der gemeente Leeuwarden voerde het woord en betuigde namens de gemeente de deelneming in het smartelijk verlies dat de familie getroffen heeft.
Een laatste groet der N.S.V.O. van hieruit!

Zwarte namiddagjapon met geborduurde drapeering en breeden gordel.
Foto: I. P. & R. S.

Vervolg van pag. 6

Paula Wessely speelde nimmer een film, die niet de moeite waard was deze voor een tweede maal te gaan zien. Hoogtepunten in haar loopbaan waren o.a. „Julika" en „Ein Leben lang". Vooral in deze laatste film speelde zij het stoere volksche meisje zoo zeldzaam gaaf, dat ons dit onvergetelijk zal blijven. Bovendien doet zij ons daarin nog eens overduidelijk beseffen, dat zij geen exotische toiletten noodig heeft en geen weelde-entourages om haar tot ster te promoveeren. Juist het omgekeerde is het geval, namelijk, dat Paula Wessely de dingen en omgeving waarin men haar plaatst, relief verleent. Geef haar een kind op schoot en zij is moeder; geef haar een bijbel in de handen en zij is een heilige; geef haar een man om lief te hebben en zij zal U geen verwijfde liefdes-misselijkheidjes voorspelen, maar een kloeke volksche echtgenoote, een trouwe vrouw-kameraad, die de ongeloovigen de oogen zal openen voor hetgeen er aan prachtige en tevens beschaafde robuustheid in het volk huist.

Haar laatste film is „Heimkehr". Wij willen deze hier buiten beschouwing laten, aangezien deze film in ons volgend nummer vakkundig wordt besproken.

Zooveel is zeker .... Duitschland bezit in Paula Wessely niet alleen een kunstenares van allereerste grootte, maar tevens een kunstenares, die de grondgedachte der Nat. Soc. idee aan de toeschouwers brengt op een wijze, die een tweeledige uitwerking heeft, omdat zij eenerzijds het volksbewustzijn doet ontwaken en anderzijds ook den tegenstander bereikt en ontdooit, omdat haar spel ongemerkt een beroep doet op zijn beter ik. Juist den tegenstander zal zij op de goede wijze ontroeren, omdat zij nimmer medelijden met het volk verwekt, maar eerbied voor het volk afdwingt door zijn waarachtige hoedanigheden op kunstzinnige wijze aan de toeschouwers te brengen. S. C.

BOEK-bespreking

„Branding", door Piet Bakker; uitgave N.V. de Arbeiderspers, Amsterdam.

Een verhaal van zand en zee.

In dit heerlijk levende en sterke boek geeft Bakker ons een beeld van de eeuwige vijandschap tusschen stroopers en jutters en den landheer; een reeks conflicten werden geschapen, een prachtige beschrijving van duinen en zee bij stormweer. Verder de strooperkoddebeier Reier van 't Hoff, zoo menschelijk in zijn liefde voor zijn lam kind; de landheer, baron Crijnssen, een verwende en armzalige vrijgezel, reeder Arends, prachtig geteekend, het heerlijke Pantertje, een ideaal hondje, oome Hannes, de innig-vrome visschersman, mijnheer Vermaes, een fijn type van een marine-man en de hoofdfiguur Steef Pauwels, een echt kind van dat ras van kustbewoners, dat zijn aard nooit verloochent, soms kleine kinderen, soms geen verschil kennend tusschen mijn en dijn. Maar prachtkerels in de ure des gevaars, wanneer menschenlevens aan de zee moeten worden ontrukt. De beschrijving van deze onbedorven natuurmenschen, zooals er aan onze kusten duizenden leven, is meesterlijk en het boek is waard in veler handen te komen.

C. W.

Vervolg van pag. 2 omslag

zijn neusje smolt en op de steenen vloer drupte. Het oude vrouwtje, dat heel wijs was, begreep al direct, dat het sneeuwvlokje iets gedaan had wat niet mocht en zei: „Zeg maar niets meer; ik weet het al. Moeder weet natuurlijk niet eens, dat je hier bent. En als zij het wist, zou ze heel boos zijn, want moeder heeft jullie toch wel eens verteld, dat sneeuwvlokjes nooit in de huizen van de menschen mogen komen? Dan gaan ze smelten!"

„Ja, ja, dat wel", zei het sneeuwvlokje ietwat benepen, „maar ik was zoo nieuwsgierig en ik wilde graag zooveel van jullie menschen weten."

„Weet je dan niet, dat nieuwsgierigheid gestraft wordt? Je moogt wel wéétgierig zijn, maar nooit nieuwsgierig!"

Het sneeuwvlokje begon ineens hevig te trillen op zijn beentjes. Hè, wat gek, wat was dat nou? Het zou toch niet ziek worden? En wat kreeg het ineens een slaap en het was zoo warm, en . . . . en . . . . o! het ging smèlten.

Het oude vrouwtje zag wel, dat Witneusje het erg te kwaad kreeg. En o schrik, nu zag het vrouwtje ook, dat het sneeuwvlokje al in een heele plas water stond. Ach, ach, nu kreeg het vrouwtje toch wel medelijden met het arme kleine nieuwsgierige sneeuwvlokje.

„Kom, manneke", zei het vrouwtje toen, „ik zal je wel even helpen, maar dan moet je me beloven, dat je nooit weer zulke dingen doet en je moeder maar laat roepen voor niets."

„Nooit meer, goed menschenvrouwtje, ik zal het nooit weer doen."

„Dat is goed", zei het vrouwtje en stond op, op haar stok leunende.

Het vrouwtje nam nu heel voorzichtig Witneusje in haar hand en zette het buiten het raam op het kozijn.

Hè, nu kwam Witneusje weer bij en werd weer een donzig en stevig sneeuwvlokje.

„Ga nu maar vlug naar huis en je mag best nog eens hier naar toe komen, maar dan moet je buiten op het raamkozijn blijven zitten!" zei het oude vrouwtje.

En toen dwarrelde het sneeuwvlokje opgelucht door de lucht, heelemaal alleen in z'n eentje naar huis en ging gauw naar bed toe. IJspap met frambozen ijspegels kreeg het dien avond niet.

Dienzelfden avond liep een klein meisje aan de hand van haar moeder door het dorp en riep ineens: „Kijk eens, moeder! Het heeft toch allang opgehouden met sneeuwen en daar dwarrelt nog één vlokje! Wat gek hè?"

Maar jullie weten nu wel hoe dat kwam!

MAD TEL

Wat men vroeg

Kam.ske A. te 's-Gr. — U vraagt, hoe wij staan tegenover winkeliers, die hun zaak wegens prijsopdrijving hebben moeten sluiten. U weet niet, of U na de heropening weer gewoon klant kunt worden of niet.

Ja, kam.ske A., dat is voor ons een moeilijke vraag. Aan den eenen kant kunnen wij zoo'n winkelier beschouwen als een vijand van ons volk; hij wil den algemeenen toestand ten eigen bate gebruiken en van zoo'n man moeten wij niets hebben, nu niet en in de toekomst evenmin. Maar aan den anderen kant: de opgelegde straffen in dergelijke gevallen zijn lang niet malsch; de man moet wel degelijk boeten voor zijn vergrijp en zal het niet licht een tweede maal wagen, zichzelf te verrijken ten koste van anderen. Wij kunnen dan ook uitgaan van het standpunt: de winkelier heeft kwaad gedaan en hij heeft er voor geboet. Nu kan hij met een schoon blaadje opnieuw beginnen. Het hangt geheel van Uzelf af, welken weg U wilt volgen!

Kam.ske V. te H. — Natuurlijk mag je ook wel schrijven als je niets te vragen hebt! Wij vinden het leuk om zoo eens iets van onze lezeressen te hooren. Prettig, dat je altijd zoo naar ons blad uitkijkt. Dat is ook onze bedoeling! Er zijn veel meer Stormsters, die het lezen, net als jij.

Kam.ske de B. te U. — Wij gelooven niet, dat het iets zou uithalen, om het nog eens met dit dienstmeisje te probeeren. Het begint met het eten van een appel en het kan eindigen met het wegnemen van vijf en twintig gulden! Wij geven toe, dat het moeilijk is, een ander meisje te krijgen, maar ons lijkt het nog veel erger om iemand in huis te hebben, die niet te vertrouwen is.

RADIO-UURTJES VOOR DE *vrouw*

Maandag 16:
H. I 9.15– 9.20 *Korte raadgevingen voor de Huisvrouw.*
I 15.00–15.20 *Kookles.* Hr. F. J. G. v. d. Kroft.
I 15.30–15.45 *Vraagbaak.*

Dinsdag 17:
H. I 9.15– 9.20 *Korte raadgevingen voor de Huisvrouw.*
I 11.00–11.20 *Mozaïek.* Vrouwenmozaïek.
I 18.00–18.15 *Werkende vrouw.* „De ouvreuse" (Mevr. v. d. Schaaf).

Woensdag 18:
H. I 9.15– 9.20 *Korte raadgevingen voor de Huisvrouw.*
I 15.00–15.20 *Vorming.* Mevrouw J. Jansen: „U kunt er iets aan doen".

Donderdag 19:
H. I 9.15– 9.20 *Korte raadgevingen voor de Huisvrouw.*
II 10.40–11.00 *De plattelandsvrouw.* De voorjaarskleeding van onze dochters. Een gesprek van Vrouw van Dijk met Mevr. Olff–van Boven.
II 15.00–15.30 *Naailes.* Mevr. M. Olff–v. Boven; 11e naailes.

Vrijdag 20:
H. I 9.15– 9.20 *Korte raadgevingen voor de Huisvrouw.*
II 15.00–15.20 *Vorming.* Mej. Hania v. Weidum: „Weerspannige jeugd".
II 15.30–15.45 Mevrouw M. Dinger–Uyldert: „*Verjonging en vernieuwing*".

Zaterdag 21:
H. I 9.15– 9.20 *Korte raadgevingen voor de Huisvrouw.*
I 11.00–11.20 *Van alles wat.* Recept v. d. Kroft.

Maandag 23:
H. I 9.15– 9.20 *Voor de huisvrouw.*
I 15.00–15.20 *Kookles.* Mevr. A. J. Prior–Wethmar: Warenkennis IV.
I 15.30–15.45 *Grepen uit het leven eener beroemde zangeres: Lotte Lehmann,* door Mej. S. Proot.

Dinsdag 24:
H. I 9.15– 9.20 *Voor de huisvrouw.*
I 11.00–11.20 *Mozaïek.* Vrouwenmozaïek.
I 18.00–18.15 *De plattelandsvrouw.* Mevr. Posch–Spaan: „Onze boomgaard".

Woensdag 25:
H. I 9.15– 9.20 *Voor de huisvrouw.*
I 15.00–15.20 *Vorming.* Mevrouw J. Hoekstra: De vrouw — haar volk en wendetijd Nederland — Mevrouw O. de Ruiter–van Lankeren Matthes.

Donderdag 26:
H. I 9.15– 9.20 *Voor de huisvrouw.*
II 10.40–11.00 *Voor de vrouw.* K. van Dorp: „Rond den haard". Poëzie en proza.
II 15.00–15.30 *Naailes.* Mevr. M. Olff–v. Boven: 12e naailes.

Vrijdag 27:
H. I 9.15– 9.20 *Voor de huisvrouw.*
II 15.00–15.20 *Vorming.* Mevr. M. Kunz–Voogd: Maria-Tesselschade–Roemers. „Een Nederl. Renaissance vrouw".
II 15.00–15.45 *Vraagbaak.* Mej. I. Leesberg: „Zuinigheid in de keuken".

Zaterdag 28:
H. I 9.15– 9.20 *Voor de huisvrouw.*
I 11.00–11.20 *Van alles wat.*

Nijvere Handen.

Jongens-slipover (Leeftijd 4 tot 5 jaar).

Benoodigd materiaal: ca 60 gram koordwol, twee breipennen No. 3, vier knoopjes, een paar draadjes wol in afstekende kleur.

Breipatroon: A. 1 recht 1 averecht. B. tricotst.

Voorpand: Opzetten 70 steken 1 tot 25 pen in patroon A. Vanaf de 17e pen in patroon B. Aan het begin van de 96e en 97e pen 5 steken voor het armsgat afkanten, en van de 98e tot en met de 101e pen een steek afkanten. Doorbreien tot en met 140e pen. Nu de middelste 16 steken afkanten en in de 142e pen tot 146e pen 3 steken aan het begin afkanten, dan de rest afkanten.

Rugpand: tot aan de 140e pen gelijk aan voorpand in 141e pen tot 143e pen aan het begin 9 steken afkanten, dan de rest.

Deelen strijken en in elkaar naaien. Halsje omhaken, een schouder open laten en daar met vasten omhaken, terwijl men 4 lusjes voor de knoopjes maakt. Het kuikentje naar patroon in kettingsteek er op borduren.

